

Kjære venner!

Så er vi tilbake i Norge etter nok en stor feiring i Uganda: The UPLIFT Graduation Ceremony, for det 18. årskullet. Denne gang var Jangokoro kommune vertskap, høyt oppe i fjellet i Zombo District. Som vanlig ble vi møtt av et opptog av årets avgangselever, som sang og danset oss inn på festplassen under vaiende fane og viftende bananblader. For noen med smittende gjensyns glede, for de mange lokale med stolthet over vel avsluttede forberedelser og forventning om seremonien.

Om også han hadde tatt bilde av oss—for gleden er gjensidig!

Vi som er gjester – fire fra Norge i år – har vært med før og kjenner gangen i feiringen. Innhold og form går igjen, dette er jo den klassiske UPLIFT-avslutningen for ca. 1.500 elever, og en blasert *mzungu* kunne kanskje si “been there, done that”. Men nei, *essensen* er det som trekker, og hvert år fremtrer den som et tema med variasjoner; ny steds karakter, nye ansikter og nye ‘sceneskift’ fra sangdans til drama. Disse skal illustrere nye ferdigheter, ny kunnskap, tilegnet i året som gikk.

Og så talene, da, til UPLIFTs ære. La oss, litt uærbødig, nevne årets variant. Fordi vi for en gangs skyld ankom i god tid før oppsatt tids-skjema og kunne begynne presis, og fordi de lokalpolitiske dignitærer var oppført tidlig i programmet, rakk ikke Jangokoros ordfører frem i tide. Intet problem, en dresskledd councillor (kommunestyremedlem) trådte frem og holdt en utmerket tale på kommunens vegne. Med oversettelse (fra engelsk til *alur* eller omvendt) kan slikt ta tid, og mannen var både talefør og ordrik. Mot slutten kom en uformelt antrukket, svær kar slentrende på skrå inn på plassen – ute av syne for taleren som hadde ryggen til, men ikke for publikum.

Smil og latter bredte seg gjennom mengden, for det var ordføreren, Mohamed Okabha, som ikke ville forstyrre sin vikar – eller la anledningen til å lage litt show gå fra seg. Han satte seg avslappet ved siden av oss, mens kollegaen, nå oppmerksom på at hans taletid var over, avsluttet på verdig vis.

Det vi ikke hadde regnet med var at ordføreren, selv om han “kunne fristes til å tilføye noen ord” (til tydelig munterhet hos de *alur*-talende), skulle holde en like lang tale som sin stand-in i dress. Stort sett samme innhold, i ny form, med joviale referanser til sin gamle venn, Dr. Hizzaya som han hadde kjent siden de tidligste UPLIFT-år. Ja, ja.

Ordfører Okabha og UPLIFT-koordinator Simon Mawa som hilser på et ‘strå-troll’ – fullt innpakket, nytt av året.

Som vanlig fikk også Venner av UPLIFT anledning til å si noen ord. På UPLIFTs vegne – og fordi VUP har bidratt til utarbeidelse av den engelske teksten – hadde vi æren av å vise frem den ferdige ‘Health Booklet’, fersk fra trykkeriet i UPLIFTs oversettelse til *alur* (og mottatt fra Mark samme morgen!) De to ordførerne (også Arom Jalacida i Erussi) ved siden av meg overtok etter ‘presentasjonen’ heftet til felles, nysgjerrig fordypning mens vi andre fulgte med på neste danseopptrinn. Da jeg litt senere spurte Jalacida om han var ‘fornøyd med oversettelsen’, svarte han bare i stedet: “I think this covers everything!”

Opplegget blir i første omgang å trykke ca. 80 hefter fordelt som gruppesett til fem klasser i Nebbi og fem klasser i Zombo, så vel som til de 10 mentorer som skal prøve ut integrering av denne 'helse-komponenten' i den vanlige opplæringen til UPLIFT. Det blir spennende.

*Et knippe mentorer som blir hilset av sine avgangselever –
– og noen av de hundrevis av tilskuere til hele seremonien*

Dette var ett av mange tema til rådslagning i årets felles styremøte mellom UPLIFT og Venner av UPLIFT (representert ved Michael og Gunnar) neste morgen. Våre årlige møter er forberedt over lengre tid og har vist seg gjennom stadig utvidet erfaring å gi VUP mulighet, som støtteorganisasjon, til å holde fingeren på pulsen; for neste års virksomhet sparkes i gang umiddelbart etter 'graduation'. En gjennomgang av fjorårets anvendte midler og behov og planer i 2020 skal munne ut i et budsjett som styret (og årsmøtet) for Venner av UPLIFT ansvarligvis tør å forplikte seg til.

La det derfor være en oppmuntring til oss alle 'her hjemme' (hmm – høres litt fremmed ut for en som nylig ristet av seg det røde støvet) at også i 2019 klarte vi å innfri løftet, å overføre hele bidragsmålet på 12.000 USD. Det er ingen selvfølge, og går ikke upåaktet hen!

For oss som får anledning til å komme 'tett på' både *mentors* og *learners* er takknemligheten bokstavelig talt til å ta og føle på, og vi skulle ønske vi kunne dele den med dere alle!

La oss derfor avslutte dette brevet med flere bilder som antyder takk (– et bilde skal jo etter [diskutabelt] sigende si mer enn tusen ord):

"And the winner is...Parombo!" (årets kommune, i Nebbi)

Drama som læringsform – hvem er lærer og hvem er elev?

Og konkret: Årets takk til Venner av UPLIFT, Norway, er *matooke!* (usøt banan som kokes til glatt, fast 'potet'stappe) Heavy stuff, både før og etter koking!

Snipp, snapp, snute (– er det alt *vinter* ute?)
Glade hilsener på vegne av Venner av UPLIFT
–styret, v/ Michael og Gunnar

OKAY, ett bilde til, da:

UPLIFT learner – til seremonien ansiktsmalt i oker og blått – danser grasiøst frem sin gave til oss.